

Het zelfvertrouwen van Arnon Grunberg vs. het Vossius

Geschreven door Jules de Mol van Otterloo, 5F.

'Er is hier weinig veranderd en in die zin is het bijna een reis naar de verloren tijd', zegt Arnon Grunberg, P.C. Hoofd-prijswinnaar van 2022, maar ook oud-leerling van onze school. Grunberg is te gast op het Vossius, vrijdag 13 januari. Hij is gevraagd door de sectie Nederlands om een gastles te geven. Grunberg beschrijft hoe hij eerder die ochtend door het Beatrixpark liep, dezelfde weg die hij vroeger ook naar school maakte. Daar begon zijn tijdreis en dat riep verschillende gevoelens op. De schrijver legt uit dat het aan de ene kant weemoed opriep en het tegelijkertijd ook een bevestiging gaf dat het verleden niet helemaal is afgesloten maar voortleeft. Op het moment dat hij de school binnen was gekomen, werd het ineens weer tastbaar.

Voor de leerlingen is het ontzettend leuk om te beseffen dat zo'n beroemde en succesvolle schrijver hier ooit als jong jochie door de gangen liep en ook in deze aula zat. Daar willen we best meer over weten. Maar voordat Arnon Grunberg hierover kan vertellen, houdt hij een toespraak over prestatiedruk. Dat is hem gevraagd door de docenten Nederlands. Ik zeg jullie eerlijk, het duurt best lang en het is lastig te volgen. Zeer wetenschappelijk, theoretisch en filosofisch vergelijkt Grunberg prestatiedruk met van alles. Van een wolf en een moeflon (het kleinste wilde schaap) tot aan het behalen van de Amerikaanse droom; niks is hem te gek om prestatiedruk mee uit te leggen. Zijn tekst is erg intellectueel en intelligent, maar voor een middelbare scholier wat mij betreft lastig te begrijpen.

De sfeer in de aula stijgt pas tot groot enthousiasme als we de kans krijgen om vragen te stellen. Dat de schrijver humor heeft, is al snel te merken wanneer hij wordt gevraagd of hij zelf last had van prestatiedruk. 'Dat woord bestond toen nog niet,' is zijn antwoord. Of hij dan van anderen last had, wil mevrouw Beukering weten. 'Toen werd het anders geformuleerd; anderen hadden last van mij. Dat begreep ik ook wel en ik wilde ook dat ze last van mij hadden.' De zaal, waar ook oud-leraren van Arnon Grunberg zitten, lacht luid.

Grunberg vertelt dat hij destijds een ander doel voor ogen had dan leren in een klaslokaal, hij wilde acteur worden. Na vier jaar op het Vossius te hebben gezeten, werd hij eraf gestuurd. Zijn ouders vonden het vreselijk, zegt de schrijver, maar uiteindelijk hebben ze dat geaccepteerd. Dat hij acteur wilde worden moedigen zij niet zozeer aan maar ze lieten hem wel zijn gang gaan. Zijn acteercarrière was van korte duur, maar schrijven bleek zijn grote talent. Na zijn debuut *Blauwe Maandagen* publiceerde hij het één na het ander. 'U publiceert zo veel, is alles wat u schrijft in een keer raak?', wordt gevraagd. Zijn geheim is dat hij goed kan doorwerken, vertelt de schrijver. Hij is goed met deadlines en ook al vindt hij 'efficiënt' een vreselijk woord, hij is het wel.

Wat opvalt deze ochtend is dat Arnon Grunberg - in het echt nog veel kleiner dan je zou denken - heel benaderbaar is. Hij is dan wel een beroemdheid maar niet afstandelijk. Zijn houding is positief en hij luistert echt naar de leerlingen. Daardoor voelt iedereen zich uitgenodigd om veel vragen te stellen. Een leerling stelt de vraag die we allemaal in ons hoofd hebben: hoe voelt het nu om als succesvolle schrijver rond te lopen op de school waar hij van af is gestuurd? 'Toen ik weg werd gestuurd zei de rector letterlijk "Jij belandt in de goot". Zelf had ik het volste vertrouwen dat dat niet zou gebeuren en nadat hij dat had gezegd al helemaal niet. Ik vind het leuk dat het Vossius trots op me is, maar het is niet zo dat ik per se die genoegdoening nodig heb.' Overduidelijk is dat Grunberg het al die tijd bij het rechte eind had. Dus medeleerlingen, bedenk dat gezond zelfvertrouwen je ver kan brengen. Misschien zelfs naar de P.C. Hoofd-prijs.